

bezdůvodně 19. ledna 1924 a že proto jest povinen, zaplatiti mu úplatu za dobu do 31. prosince 1924, náhradu za byt pro tutéž dobu a náklady stěhovací. Soud první stolice vyslovil právní názor, že smlouva mezi stranami jest smlouvou služební a že jest žalobce pokládati za obchodního pomocníka. V odvolání uplatňoval žalobce nesprávné právní posouzení věci jen potud, pokud šlo o právní názor soudu první stolice, že byly zde podstatné důvody, opravňující žalovaného dle §u 27 zák. o obch. pom., propustiti žalobce ze služby bez výpovědi. Proti právní kvalifikaci smlouvy soudem první stolice nebylo v odvolání brojeno. Tím byla tato otázka právoplatně vyřešena, ježto odvolací soud mohl rozsudek prvního soudu přezkoumati sice v rámci odvolacích návrhů, ale jen v rozsahu a dosahu odvolacích důvodů. Proto dlužno vycházeti z toho, že tu jde o spor ze smlouvy služební. Tyto spory jsou dle §u 224 č. 5 c. ř. s. věcmi feriálními, bez rozdílu, zda jde o zřízence vyšší či nižší. Ve věcech feriálních počíná a běží dle §u 225 c. ř. s. lhůta k dovolání i za soudních prázdnin. Rozsudek odvolacího soudu byl žalobci doručen 13. srpna 1925, dovolání bylo podáno teprve 8. září 1925. Jest tedy opožděné a bylo je dle §u 474 druhý odstavec a 513 c. ř. s. jako takové odmítnouti, když tak dle §u 507 první odstavec c. ř. s. neučinil již první soud.

Čís. 5521.

K předpisům §§ 290—293 ex. ř. jest přihlédnouti z úřadu.

V návrhu na exekuci zabavením nároku na vyplacení pojistného za shořelou budovu jest udati a prokázati, že dle stanov pojišťovny nemusí býti náhrady použito k opětovnému vystavení neb opravení budov. Jinak nelze exekuci povolití. †

(Rozh. ze dne 9. prosince 1925, R I 997 25.)

Soud první stolice povolil ku vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením pohledávky dlužníkovy proti pojišťovně na vyplacení pojistného za shořelou budovu a shořelé bavlněné zásoby. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle dosud platného ustanovení dvorního dekretu ze dne 8. července 1828, č. 2354 sb. z. s. a § 290 č. 2 ex. ř. jsou z exekuce úplně vyňaty částky pojistného, které přísluší povinné straně ze smlouvy pojišťovací, týkající se pojištění budov a jich příslušenství, když těchto peněz podle stanov pojišťovacího ústavu musí býti použito k opětovnému vystavení a zřízení shořelé budovy nebo k doplnění příslušenství. Náleželo tudíž podle §u 54 č. 3 ex. ř. vymáhající straně, by již v exekučním návrhu prokázala, že pojistné podle stanov onomu účelu sloužiti nemá a v tomto případě proto exekuci podléhá. Pro nedostatek tohoto průkazu měl proto již první soud návrh exekuční zamítnouti a netřeba se zabývati s ostatními vývody rekursu.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu potud, že ohledně pojistného za shořelé bavlněné zásoby obnovil usnesení prvního soudu, jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Podle obsahu návrhu na povolení exekuce zabavením pohledávky příslušející prý povinné firmě proti pojišťovací akciové společnosti M. na základě pojišťovací smlouvy následkem požáru více méně 100.000 Kč, shořely povinné firmě bavlněné zásoby a část továrny. Pokud jde o pojistnou částku za shořelé bavlněné zásoby, nejde o pohledávku vyňatou z exekuce. Bylo proto ve směru tom dovolacímu rekursu vyhověno a usnesení prvního soudu obnoveno. Jinak ovšem má se věc, pokud jde o pojistnou částku za shořelou část továrny (budovy). Tu dlužno míti na zřeteli, že ustanovení §§ 290—293 ex. ř. jest šetřiti z moci úřední, že o tom, zda pohledávka jest zabavitelnou, sluší rozhodnouti při vyřízení exekučního návrhu (sb. n. s. 3176) a že podle §u 290 čís. 2 ex. ř. jsou z exekuce vyňaty pojistné částky, jež dlužníkovi náležejí ze smlouvy o pojištění budovy nebo příslušenství nemovitosti, musí-li podle stanov upotřebeno býti těchto peněz, by poškozená budova byla znovu vystavena neb opravena, neb, by příslušenství bylo doplněno. Bylo proto na vymáhající věřitelce, by v návrhu na povolení exekuce udala (§ 54 první odstavec čís. 3 ex. ř.) a prokázala (§ 5 druhý odstavec ex. ř.), že podle stanov poddlužnice, pojišťovací společnosti, nemusí užito býti požární náhrady k opětovnému vystavení neb opravení budov, pokud se týče k doplnění příslušenství, neboť jen potud mohla exekuce býti povolena. Jelikož se tak nestalo a vymáhající věřitelka nanejvýš ani netvrdila, že ony předpoklady tu jsou, hová napadené usnesení v tomto směru zákonu a věci, pročez po této stránce dovolacímu rekursu vyhověno nebylo. Mínil-li dovolací rekurs, že postačovalo, že příkazání zabavené pohledávky povoleno bylo »bez újmy práv nabytých třetími osobami«, přehlíží, že nepřípustnou exekuci nelze povolití vůbec a že ustanovení dvorního dekretu ze dne 8. července 1828, čís. 2354 sb. z. s. za účinnosti exekučního řádu ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák. platí jen tehdy, pokud tu není podmínek pro použití §u 290 čís. 2 ex. ř. a pojistná částka tudíž zabavitelnou jest (sb. n. s. vídeňského čís. kn. jud. 162)

Čís. 5522.

Exekučním řízením ve smyslu druhého odstavce §u 223 c. ř. s. není sporné řízení o žalobách exekučním řádem upravených. Ohledně nich platí předpis §u 225 odstavec první c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1925, R I 1016/25.)

Rozsudek prvního soudu, zamítající žalobu podle §u 35 ex. ř., byl žalobci doručen dne 25. července 1925. O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání, podané dne 17. srpna 1925, jako opožděné, maje za to, že jde o věc feriální ve smyslu §u 223, druhý odstavec, c. ř. s.